

Prědowanje wo tšeczej próstwje.

Wucz mje cžinicž po twojej woli, pšchetož ty šy mój
Bóh. (Př. 143, 10.)

Čeho dla drje tač rad hwěšdžicžki wohladamy? Wone hladaju se šwětłymi woczemi i wyšoka dele a pšhipowjedaju nozy šlónzo a šwětłošć, a wone šu tač rjane a jich je tač wjele! To je něšcto, ale niž wšcho. A temu pšchińdže, šo ma kóžda šwój postajeny pucž na nješćoncžnych njebjěšach, po kotrymž křodža wot škřadženja k šakřadženju a žana druhu njemoli, a žana njepobrachuje. Hižom wot šastarška cžłowška myšl, kotraž pytašche potajništwu njebjěšow pšnacž, w tym něšcto wošebiteho namača a praješche: i jenačeho, wobštajneho křodženja hwěšdow nastawaju džiwnne, njewurjeknjenje lubošne šynki, kiž móžnje a šlódžy pšches wščitkich njebjěšow njebjěša klineža. Wo tym wšchač my njewěmy, lubowani, ale teho dla nješšmy křudšchi na pšnacžu, wjele bóle mamy to rjenišche a bohatsche pšnacže, šo Bože hwěšdy šo štajnje a cžišche wodžicž dawaju wot jeneje wšchomóžneje wole. A tač budže to, šchtož na njebjěšach widžimy, nam pšchirunanje teho, šchtož we njebjěšach šo štanje.

Jedyn pobožny muž praješche: „Pšches nóžne hwěšdne njebjšo pohladujesh do Božeje wutrobny.“ Aj, lubowani, ja čžu hižom špošojom byčž, hdyž pšches njo do Božich šbóžnych njebjěšow, do wěcžneje šbóžnosćže šmēm w duchu pohladacž! Kaž tam wončach pšched Božej domišnu šo i hwěšdami štanje, šo našche wočo to wohlada, tač je nutšćach w njej, kaž našča wěra to šapšchimnje. Tam je Bóh „šwojich jańdželow cžinił duchow a šwojich škřožobnikow wohenjowe pšomjenja“ (Př. 104, 4). Tam šo šwěcža kaž hwěšdy pšched jeho woblicžom štajnje a